

kelte ledige bliver mødt mere individuelt, at udgangspunktet for mødet med den enkelte bliver spørgsmålet om udsigterne til arbejde, den lediges egne kræfter, kompetencer og ønsker og den lediges mulighed for kompetenceudvikling.

Ligesom vi ikke har kunnet gøre det de andre gange, hvor vi har mødt en ny opgave, kan vi heller ikke her gøre det hele på én gang. Men for regeringen er der ikke tvivl om retningen: vi har brug for alle. Det skal kunne lykkes at få de mest udsatte ledige ind på arbejdsmarkedet, og det er en ny opgave at forme en aktiveringspolitik i en tid med færre arbejdsløse og mange job.

Når det drejer sig om de svageste ledige, handler det jo ikke alene om arbejdsmarkedspolitikken. Det handler også om den parallel, der ligger i det sociale system, og her finder vi måske de mest udsatte ledige. Regeringen er åben og har åbnet for debatten om en ændring af aktiveringssystemet, og en sådan ændring omfatter også de mennesker, der er i det sociale system. Alt i alt ser vi frem til at kunne realisere en større ligeværdighed i mødet mellem de ledige og arbejdsformidlingen, bl.a. gennem bedre forberedelse af de ledige i a-kasserne, så vi kommer til at opleve, at rettighederne i aktiveringen også opleves som virkelighed af den enkelte.

Jeg tror nok, alle her i salen er enige om, at vi kun har én befolkning, men mon der ikke er mange, der efter at have lyttet til debatten tror, at vi har to bruttonationalprodukter? Her tænker jeg ikke så meget på de velforberedte hovedindlæg – nogle har kaldt dem valgtaler – fra især Venstre, men også De Konservative. Jeg tænker mest på de vistnok 61 spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører og de vistnok 36, vi nåede op på, til den radikale ordfører med V's og K's mange medlemmer i spidsen.

Der var tale om ganske endeløse fordringer på den fælles kasse, som trækkes med en temmelig stor gæld, men man skulle tro, når man hørte debatten i løbet af eftermiddagen, at der var tale om en kasse, man dårligt kunne lukke låget på. Min Pilot Explorer-pen, der jo, som navnet siger, er forberedt på lidt af hvert, var ved at løbe tør af alle noteringerne.

Lad mit svar her derfor blot være, at allerede inden denne debat var differencen mellem de foreslåede merudgifter og anviste besparelser eller merindtægter fra det ledende parti i højre side af salen mere end 10 mia. kr. – undervurderede udgifter, overvurderede besparelser, et hul i finanslovpålægget på 7 mia. kr. og i de første måneder en endeløs række af beslutningsforslag

og lovforslag her i salen, som yderligere bidrog med et underskud på over 3 mia. kr. Jeg har ikke gjort tallet for i dag op, og det var jo heller ikke særlig præciseret, men det var da i hvert fald et beløb af en meget stor størrelsesorden. Det er svært at tro, at disse partiers repræsentanter vil kunne vogte nidkært og ansvarligt over den danske økonomi og sikre en ansvarlig økonomisk udvikling.

Regeringen har gennem 8 år søgt at holde en forsvarlig økonomisk linje, samtidig med at vi har realiseret en række velfærdsforbedringer inden for sundhed, uddannelse og social omsorg for børn og ældre. Det er lykkedes, fordi vi på en række punkter også er nået hurtigere til de økonomiske resultater, end vi forventede tilbage i 1993, og det gav et større råderum til at løse de opgaver, regeringen har sat allerhøjest. Det viser sig helt kontant ved, at det offentlige forbrugsstryk faktisk er faldet lidt gennem denne reageringsperiode.

Jeg siger det i denne korte form for ikke at øse endnu flere tal ud over Folketinget. Men det offentlige forbrugsstryk er faldet, og det offentlige udgiftstryk er faldet. Der er styr på de offentlige finanser, og regeringen har sejt og roligt vist, at den kan realisere sine mål. Det er i det lys, man skal bedømme vore nye mål.

Navnlig ét parti har i nogen tid været meget optaget af udliciteringer, men ikke så meget i dag. Jeg tror, det skyldes, at Venstre er klar over, at der ikke er besparelser at hente her i noget større omfang, uden at det går ud over kvaliteten eller arbejdsmiljøet. Men Venstre og de mange udliciteringsivrige har faktisk medvirket til en positiv vending i debatten om effektivisering. Der er nemlig kommet et helt andet fokus på alternativer til udlicitering. Det står mere og mere klart, at udbud og udliciteringer, hvor medarbejderne ikke helt åbent og tillidsfuldt og tæt er inddraget, har en meget stor risiko for at kuldsejle til skade for medarbejderne og til skade for de mennesker, der er afhængige af at modtage den offentlige ydelse.

For regeringen er det afgørende at udvikle og bruge alternativer til udlicitering. Bedre arbejdstilrettelæggelse, moderne ledelse, organisering af medarbejderne i selvstyrende enheder blev nævnt som eksempler, også i et svar, der blev anmodet om fra hr. Frank Aaens side.

Det er utroligt, at Venstre og De Konservative prøver at sige, som det blev gjort med stor overbevisning i de indledende taler her i dag, at man er enig med målene i 2010, når man ikke på no-